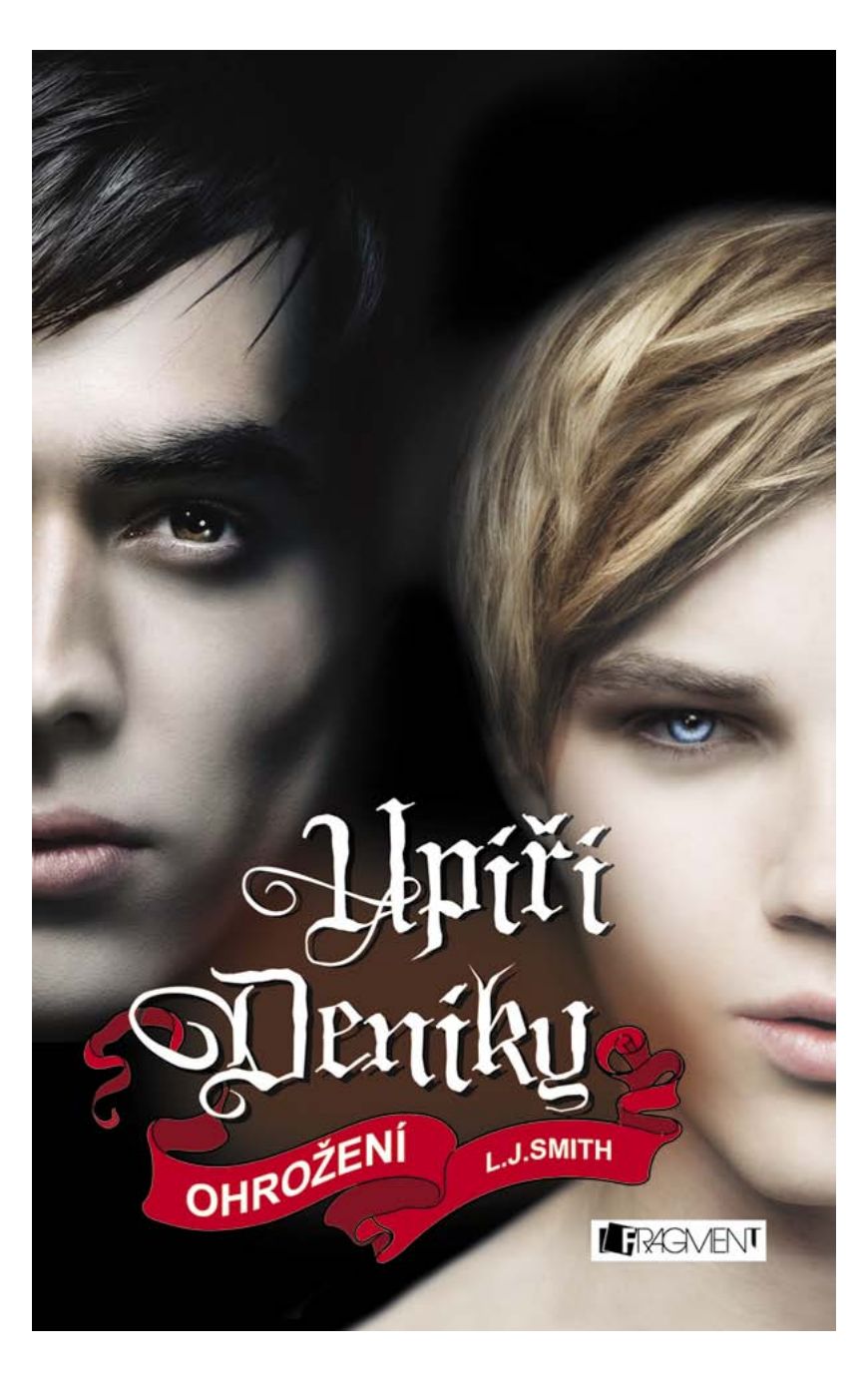

Upříči Deníky

OHROŽENÍ

L.J. SMITH

FRAGMENT

Upíří deníky

Ohrožení

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Lisa J. Smith
Upíří deníky – Ohrožení – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

M

*ilý deníčku,**Jsem tak vyděšená.*

Srdce mi tlučé jako splašené, v ústech mám sucho a ruce se mi chvějí. Musela jsem čelit tolika nebezpečím a všechno jsem překonala: upíři, vlkodlaci, fantomové. Tvorové, o kterých bych nikdy nevěřila, že mohou být skuteční. Ale teď jsem vyděšená k smrti. Proč?

Prostě proto, že odjíždím z domova.

Vím, že to je naprosto a dokonale směšné. Vlastně ani doopravdy neodjíždím z domova, ve skutečnosti odjíždím jenom na vysokou – jen pár hodin autem od svého milovaného domu, ve kterém bydlím od dětství. Ne, nebudu znovu plakat. Na pokoji přece budu bydlet s Bonnií a s Meredith, se svými dvěma nejlepšími kamarádkami na celém světě. Na stejné koleji, jenom o pár poschodí

jinde, bude i můj milovaný Stefan. A další z mých nejlepších přátel, Matt, bude ubytovaný jenom pár kroků přes kampus. Dokonce i Damon bude bydlet v apartmánu ve městě.

Poctivě řečeno, nemohla bych být blíž domovu. Ledaže bych se rozhodla z našeho domu nikdy neodejít.

Předpokládám, že jsem tak vyděšená i proto, že posledních pár týdnů letních prázdnin bylo tak nádherných. Za ty zbývající tři týdny jsme si vynabradili všechnu tu zábavu, kterou jsme si měli užívat celé léto – kdybychom nemuseli bojovat s kitsune, cestovat do Temné dimenze, bojovat s fantomem žárlivosti a všechny ty věci, jež zábavu ani trochu nepřipomínaly. Pořádali jsme pikniky, přespávali u jednoho nebo u druhého, chodili plavat a po nákupech... Podnikli jsme výlet na krajský trh, kde Matt vybral pro Bonnie vycpaného tygra a pak se příšerně červenal, když mu Bonnie skočila do náručí a výskala štěstím. Stefan mě líbal na vrcholku obřího kola, jako kterýkoliv normální kluk líbá svoji holku, když je krásná letní noc.

Byli jsme tak šťastní. Tak „normální“, jak jsem myslela, že už nikdy nemůžeme být.

A myslím, že právě to mě děsí. Bojím se, že těch pár týdnů byla nádherná zářivá mezibra a teď že se všechno změní, že nás opět čeká temnota a děs. Je to jako ta

anglická báseň, kterou jsme četli minulý podzim ve škole, kde jeden verš říká: Nic žárlivého není stálé, Ne pro mne.

Dokonce ani Damon...

Elenu vyrušil zvuk kroků z chodby v přízemí, pero se jí v ruce pomalu zastavilo. Pohlédla na posledních pár krabic rozesetých po pokoji. To už ji jdou asi vyzvednout Stefan a Damon.

Ale chtěla dokončit myšlenku, vyjádřit poslední obavu, která ji během oněch báječných týdnů trápila. Obrátila se zpátky k deníku a rozepsala se rychleji, aby stihla přenést své myšlenky na papír, než bude muset odejít.

Damon se změnil. Od chvíle, kdy jsme porazili fantoma žárlivosti, je... laskavější. Nejenom ke mně, nejenom k Bonnie, pro niž měl vždycky trochu slabost, ale i k Mattovi a Meredith. Pořád dovede být neuvěřitelně otravný a nepředvídatelný – to by jinak ani nebyl Damon –, ale ztratil ten podtón krutosti, který se u něho dříve občas projevoval.

Zdá se, že i se Stefanem dospěli k jakémusi vzájemnému pochopení. Uvědomují si, že je milují oba, ale zatím se brání žárlivosti. Jsou si blízcí a chovají se opravdu jako bratři tak, jak jsem to u nich nikdy nezažila. Mezi námi třemi panuje křehká rovnováha, která se ustavila během oněch tří týdnů na konci léta. A já mám strach, že stačí

jediný chybný krůček z mojí strany, jenž celou tu jemně vyváženou stavbu důvěry zřítí, a že se stejně jako jejich první láska Katherine stanu příčinou jejich rozkolu. A pak ztratíme Damona navždycky.

Teta Judith netrpělivě zavolala nahoru: „Eleno!“

„Už běžím,“ odpověděla a honem načmárala do deníku posledních pár vět.

Přesto je možné, že ten nový život bude báječný. Možná se dočkám všeho, na co jsem se těšila. Nemůžu navždycky zůstat na střední, ani u nás doma. A kdo ví? Možná tentokrát zářivé dny přece jen zůstanou i pro mě.

„Eleno! Čeká na tebe odvoz!“

Teta Judith už byla evidentně ve stresu. Chtěla Elenu odvézt na kolej sama. Ale Elena věděla, že se s rodinou nedokáže rozloučit bez pláče, a tak požádala Stefana a Damona, aby ji odvezli oni. Bude jí připadat méně trapné odbýt si emoce tady doma než brečet po celém kampusu v Dalcrestu. Od chvíle, kdy se Elena rozhodla, že pojede s bratry Salvatorovými, si teta Judith dělala hlavu s každou drobností a byla celá nervózní, že Elena nedokáže odstartovat svoji vysokoškolskou dráhu, pokud u toho ona nebude, aby na všechno dohlédla. Elena si však uvědomovala, že to je všechno jenom proto, že ji má teta tolik ráda.

Elena sklapla svůj deník vázaný v modrém sametu a vložila ho do jedné z krabic. Zvedla se a zamířila ke dveřím – ale než je otevřela, otočila se, aby si ještě naposledy prohlédla svůj pokoj.

Vypadal tak prázdný, když na stěnách chyběly její oblíbené plakáty a v knihovničce zůstala jen polovina knih. V šatně zbylo jen pár kousků oblečení. Nábytek stál na svém místě, ale pokoj nyní postrádal většinu jejích věcí a najednou jí připadal spíš jako neosobní hotelový pokoj než jako útulný přístav jejího dětství.

Tolik se tu toho odehrálo. Elena si pamatovala, jak se jako malá holčička tulila k tatínkovi na lavici u okna, když si spolu četli. S Meredith, Bonnií – a s Caroline, která také kdysi bývala její dobrou kamarádkou – tady strávily snad stovky nocí a šeptaly si tajemství, učily se, oblékaly na plesy nebo prostě trávil společný čas. Tady ji časně po ránu líbal Stefan a pak rychle zmizel, když ji teta Judith přišla budit. Elena si vzpomněla na Damonův krutý triumfální úsměv, když ho poprvé pozvala dovnitř, a připadalo jí to dávno, jako před milionem let. A ne tak dávno zažila neuvěřitelný příliv radosti, když se tady jedné temné noci opět objevil, zatímco byli všichni přesvědčeni, že zemřel.

Ozvalo se zaklepání na dveře, jež se vzápětí rozlétly. Stál v nich Stefan a díval se na ni.

„Připravená?“ zeptal se. „Tvoje teta je dost ustaraná.

Myslí si, že nebudeš mít čas vybalit si před úvodním setkáním, pokud hned nevyrazíme.“

Elena k němu přikročila a objala ho. Voněl čistotou a dřevem a Elena si položila hlavu na jeho rameno. „Už jdu,“ odpověděla, „jenom je pro mě těžké se rozloučit, víš? Všechno se změní.“

Stefan se k ní obrátil a jemně ji políbil. „Já vím,“ zašeptal, když polibek skončil a on jí zlehka prstem obkreslil křivku dolního rtu. „Já tyhle krabice snesu dolů a dopřeju ti ještě minutku. Teta Judith bude mít lepší pocit, když uvidí, že se auto plní.“

„Tak jo, budu hned dole.“

Stefan odnesl krabice. Elena si povzdechla a znovu se rozhlédla. Modré závěsy s kyticemi, které jí ušila maminka, když jí bylo devět, pořád visely na oknech. Elena si připomněla, jak ji máma objímala a měla trochu orosené oči, když jí její holčička vysvětlovala, že už je na závěsy s kreslenými motivy příliš velká.

Nyní se i Eleně naplnily oči slzami, shrnula si vlasy za uši a napodobila tak gesto, které vždycky dělala její máma, když usilovně přemýšlela. Elena byla tak mladá, když její rodiče zemřeli. Možná, že kdyby byli naživu, byly by teď s mámou kamarádky, považovaly by se za partnerky, ne jen za mámu a dceru.

I její rodiče studovali na Dalcrestu. Vlastně se tam i seznámili. V přízemí na pianu je jejich fotka, jak stojí

v talárech při promoci před knihovnou v Dalcrestu a smějí se, oba tak neuvěřitelně mladí.

Studium na Dalcrestu možná rodiče Eleně trochu přiblíží. Možná se dozví víc o tom, jací to byli *lidé*, nejen máma a táta, které znala, když byla malá. Třeba najde svoji rodinu mezi neoklasicistními budovami a sametově zelenými trávnickými školami.

Vždyť neodchází, ne doopravdy. Jenom pokračuje vpřed.

Elena nasadila rozhodnou tvář a vyšla z pokoje.

Dole v hale čekali teta Judith, její manžel Robert a Elenina pětiletá sestřička Margaret a sledovali ji, jak k nim schází ze schodů.

Teta Judith samozřejmě panikařila. Nedokázala vydržet v klidu; mačkala si ruce, upravovala vlasy, pohrávala si s náušnicemi. „Eleno,“ starala se, „jsi si jistá, že sis zabalila všechno, co budeš potřebovat? Je toho tolik, na co je potřeba pamatovat...“

Očividná tetina nervozita usnadnila Eleně loučení. Vyrovnaně se usmála a objala ji. Teta ji pevně sevřela, na okamžik se uklidnila a pak popotáhla: „Budeš mi chybět, zlatíčko.“

„I ty mi budeš chybět,“ odpověděla Elena, přitiskla se k tetě blíž a cítila, že se i jí začínají chvět rty. Rozechvěle se zasmála. „Vždyť se vrátím. Kdybych něco zapomněla nebo kdyby se mi moc stýskalo, přijedu domů na víkend. Nemusím přece čekat až na Díkůvzdání.“

Robert vedle nich si přešlápl z nohy na nohu a odkašlal si. Elena pustila tetu Judith a obrátila se k němu.

„Ehm, vím, že studenti na vysoké mají spoustu různých výdajů,“ začal, „a nechceme, aby sis musela dělat starosti s penězi, takže máš otevřený účet ve studentské prodejně, ale...“ otevřel peněženku a podal Eleně hrst bankovek: „Tohle je pro strýčka příhodu...“

„Ach,“ vydechla Elena pohnutě a trochu rozpačitě: „Děkuju ti hrozně moc, strýčku Roberte, ale to opravdu nemusíš.“

Neohrabaně ji poplácal po rameni: „Přejeme si, abys měla všechno, co budeš potřebovat,“ prohlásil rozhodně. Elena se na něho vděčně usmála, složila peníze a schovala si je do kapsy.

Vedle Roberta stála Margaret a hleděla zarytě na špičky svých bot. Elena si před ni klekla a vzala ji za ručičky. „Margaret?“ oslovila ji.

Zahleděly se na ni obrovské modré oči. Margaret se zamračila a zavrtěla hlavou, pusinku pevně semknutou.

„Budeš mi hrozně chybět, Maggie,“ řekla jí Elena, přitáhla si ji k sobě a oči se jí znovu naplnily slzami. Po tváři ji pohladily sestřiny vlásky jemné jako chmýří pampelišky. „Ale na Díkůvzdání se vrátím a možná se za mnou budeš moct přijet podívat do školy. Chtěla bych se svojí mladší sestřičkou pochlubit všem svým novým kamarádům.“

Margaret polkla: „Nechci, abys odešla,“ prohlásila ti-chounkým utrápeným hláskem. „Ty pořád někam *odcházíš*.“

„Ale zlatíčko,“ utěšovala ji Elena bezmocně a přitulila si ji blíž. „Ovšem vždycky se taky vrátím zpátky, že ano?“

Elena se zachvěla. Znovu zapřemítala, kolik si asi Margaret pamatuje z toho, co se *doopravdy* stalo ve Fell's Church v minulém roce. Strážkyně slíbily, že změní všem vzpomínky na to temné údobí, kdy upíři, vlkodlaci a kitsune téměř zničili město – a kdy sama Elena zemřela a znovu dostala dar života –, ale zdálo se, že existují výjimky. Caleb Smallwood si všechno pamatoval a také v Margaretině nevinném obličejíku občas zahlédla podivně vědoucí výraz.

„Eleno,“ ozvala se znovu teta Judith uplakaným chraplavým hlasem, „radši bys měla vyrazit.“

Elena ještě jednou objala sestřičku. „Tak dobře,“ souhlasila, vstala a vzala si batůžek. „Večer vám zavolám, jak se tam zabydluju.“

Teta Judith přikývla a Elena jí věnovala ještě jednu rychlou pusu, než si otřela oči a vyšla ze dveří.

Venku tak zářilo slunce, až musela přivřít oči. Damon a Stefan se opírali o dodávku, kterou Stefan pronajal a kde už byly naskládány její věci. Když k nim vykročila, oba vzhledli a oba najednou se na ni usmáli.

Ach. Jsou oba tak krásní, že i po takové době, kdy je zná, jí pohled na ně dokáže podlomit kolena. Stefan, její láska Stefan, s očima zelenýma jako listy stromů, jež se při pohledu na ni vždycky rozzáří, má nádherný klasický profil a jemně zakřivený dolní ret, který svádí k líbání.

A Damon – nevšedně bílá pleť, temné sametové oči, hedvábné vlasy – je elegantní a smrtelně nebezpečný. Damonův zářivý úsměv oslovuje jakousi část uvnitř ní a nutí ji příst a protahovat se jako puma, když pozná svého druha.

Oba páry očí ji sledovaly s láskou – a majetnický.

Bratři Salvatorové jsou teď její. Co s tím ale bude dělat? Při té myšlence se zamračila a nervózně nahrbila ramena. Pak se přiměla vyhladit vrásky na čele, uvolnit se a odpovědět jim také úsměvem. Co se má stát, to se stane.

„Je čas vyrazit,“ prohlásila a zdvihla tvář ke slunci.

2.

Meredith pevně vtiskla hubici měřáku do ventilu levé zadní pneumatiky a zkontrolovala tlak. Všechno v pořádku.

Tlak ve všech čtyřech pneumatikách byl v pořádku. Nemrznoucí směs, olej v motoru i v převodovce, všechno bylo doplněno, autobaterie nová, hever a náhradní pneumatika v dokonalém stavu. Měla to vědět. Její rodiče nejsou ten typ lidí, kteří si vezmou dovolenou z práce, když jim dcera odjíždí na vysokou. Vědí, že nepotřebuje rozmazlovat, ale prokázali jí svoji lásku tím, že všechno dokonale připravili, přesvědčili se, že dojede bezpečně a bude připravená na cokoliv, co se může přihodit. Samozřejmě, že jí ani *neřekli*, že všechno zkontrolovali; přejí si, aby na své bezpečí myslela sama.

Už nebylo co dělat, jen odjet.

Což byla ta jediná věc, kterou udělat nechtěla.

„Pojeď se mnou,“ řekla, aniž vzhlédla od práce, a v duchu si nadávala za jemné zachvění, jež slyšela ve svém hlase. „Jenom na pár týdnů.“

„Víš, že nemůžu,“ odpověděl jí Alaric a zlehka ji pohladil po zádech. „Kdybych jel s tebou, už bych nedokázal odjet. Takhle to bude lepší. Užiješ si první týdny na škole stejně jako všichni ostatní noví studenti, aniž bych ti bránil v rozletu. A já za tebou brzy přijedu na návštěvu.“

Meredith se k němu obrátila a zjistila, že ji upřeně pozoruje. Ústa měl téměř neznatelně napjatá. Meredith si uvědomila, že loučení, které je opět čeká po pouhých několika týdnech, kdy byli spolu, je pro něho stejně těžké jako pro ni. Naklonila se a jemně ho políbila.

„Je to lepší, než kdybych šla na ten Harvard,“ zamumlala, „je to mnohem blíž.“

Když léto končilo, oba si s Mattem uvědomili, že nedokážou opustit své přátele a odjet na vysokou daleko odsud, jak původně plánovali. Tolik toho společně přestáli! Přáli si zůstat spolu a jeden druhého chránit.

Jejich rodné město bylo několikrát téměř zničeno a jenom skutečnost, že se Elena rozhodla vydírat Nebeský soud, nakonec rozhodla o jeho obnově a zachránila jejich rodiny. Prostě *nemohli* odjet. Ne, dokud je jejich parta to jediné, co stojí proti okolním temnotám, temnotám, které budou vždycky přitahovány silou magických

geopatogenních zón, jež se kříží v oblasti Fell's Church. Dalcrest je dost blízko, aby se kdykoliv mohli vrátit, kdyby opět hrozilo nebezpečí.

Musejí chránit svůj domov.

A tak se Stefan vypravil na správní oddělení školy a využil své upíří schopnosti ovlivňování mysli – a na jednu měl Matt fotbalové stipendium, které původně na jaře odmítl, protože se dostal na Kentskou státní, a Meredith byla nejen očekávána jako nový student, ale také získala ubytování v nejlepším pokoji spolu s Elenou a Bonnií. Nadpřirozené síly pro změnu tentokrát pracovaly *pro ně*.

Přesto se musela vzdát některých snů, aby se tohle splnilo. Harvardu. Alarica po svém boku.

Meredith zavrtěla hlavou. *Takové* sny se stejně nedaly skloubit. Alaric by s ní nemohl odjet na Harvard. Alaric zůstane tady ve Fell's Church a bude pátrat po původu veškerých nadpřirozených jevů, které se odehrály v historii tohoto města. Naštěstí mu takový výzkum byl povolen v rámci disertační práce o paranormálních jevech. A bude tak zároveň moci sledovat, jestli nehrozí nějaké nebezpečí. Prozatím se tedy musejí rozloučit, bez ohledu na to, jakou školu si Meredith vybrala, ale Dalcrest je alespoň v dostupné vzdálenosti.

Alaric měl po létu jemně opálenou pleť a po tvářích rozeteté zlatavé pihy. Tváře měli tak blízko u sebe, že cítila teplo jeho dechu.